

7. I vilken omfattning kan domstolarna i medlemsstaterna lägga EU-domstolens tolkning av rådets förordning (EG) nr 1472/2006 i domarna i målen *Brosmann* (C-249/10 P) och *Zhejiang* (C-247/10 P) till grund för ett beslut att tullbeloppet inte var det som lagligen skulle betalas i den mening som avses i artikel 236 i gemenskapens tullkodex [(rådets förordning (EEG) nr 2913/92 ⁽³⁾)] för företag som, liksom klagandena i målen *Brosmann* och *Zhejiang*, inte ingick i urvalet men hade ingett ansökningar om beviljande av marknadsekonomisk status och individuell behandling, vilka inte prövades?

- ⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1472/2006 av den 5 oktober 2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina och Socialistiska republiken Vietnam och om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstull som införts på sådan import (EUT L 275, s. 1).
- ⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1).
- ⁽³⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Administratīvā apgabaltiesa (Lettland) den 13 december 2013 — VAS "Ceļu satiksmes drošības direkcija", Latvijas Republikas Satiksmes ministrija mot Kaspars Nīmanis

(Mål C-664/13)

(2014/C 71/15)

Rättegångsspråk: lettiska

Hänskjutande domstol

Administratīvā apgabaltiesa

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: VAS "Ceļu satiksmes drošības direkcija", Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Motpart: Kaspars Nīmanis

Tolkningsfråga

Ska artikel 12 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/126/EG ⁽¹⁾ av den 20 december 2006 om körkort, jämförd med första meningen i skäl 2 i samma direktiv, tolkas så, att den utgör hinder för lagstiftning i en medlemsstat enligt vilken det enbart är en persons anmälda bosättningsort som kan användas som bevisning för att personen i fråga har sin permanenta bosättningsort i den berörda staten (Lettland)? Anmäld bosättningsort

avser den skyldighet som en person enligt den nationella lagstiftningen har att anmäla sig till ett statligt register för att uppge en adress på vilken han eller hon finns tillgänglig i sina rättsliga relationer till staten och lokala myndigheter.

⁽¹⁾ EUT L 403, s. 18.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) den 17 december 2013 — VĮ "Indėlių ir investicijų draudimas" och Nemaniūnas

(Mål C-671/13)

(2014/C 71/16)

Rättegångsspråk: litauiska

Hänskjutande domstol

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: VĮ "Indėlių ir investicijų draudimas" och Virgilijus Vidutis Nemaniūnas

Motparter: Vitoldas Guliavičius och banken "Snoras", ett insolvent offentligt bolag med begränsat ansvar

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 7.2 i direktiv 94/19 ⁽¹⁾, i förening med punkt 12 i bilaga I till samma direktiv, förstås och tolkas så, att ett undantag från insättningsgarantin, som en medlemsstat har beslutat ska gälla för insättare som vid kreditinstitut innehar skuldebrev (bankcertifikat) som instituten själva har emitterat, kan tillämpas enbart i fall då dessa bankcertifikat uppvisar (besitter) samtliga egenskaper som ett finansiellt instrument ska ha enligt direktiv 2004/39 ⁽²⁾ (med hänsyn även till andra unionsrättsakter, såsom Europeiska centralbankens förordning nr 25/2009), däribland instrumentets överlåtbarhet på den sekundära marknaden?
2. Om den berörda medlemsstaten väljer att införliva direktiven 94/19 och 97/9 ⁽³⁾ med nationell rätt på ett sådant sätt att systemen för skydd för insättare respektive investerare införs genom en och samma lagstiftningsakt (en och samma lag), ska då artikel 7.2 i direktiv 94/19 och punkt 12 i bilaga I till samma direktiv, i förening med artikel 2.2 i direktiv 97/9, förstås och tolkas så — med beaktande av artikel 2.3 i direktiv 97/9 — att innehavare av bankcertifikat och obligationer inte kan omfattas av något av de skyddssystem (garantisystem) som avses i de ovannämnda direktiven?